

LAUSUNTO

1.6.2022

VN/1531/2020
VN/1531/2020-MMM-102

Valtiovarainministeriö

kirjaamo.vm@gov.fi

Viite Valtiovarainministeriön lausuntopyyntö 25.3.2022 VM115:00/2018

ASIA **MAA- JA METSÄTALOUSMINISTERIÖN LAUSUNTO LUONNOKSESTA HALLITUKSEN ESITYKSEKSI EDUSKUNNALLE KIINTEISTÖVEROTUKSEN ARVOSTAMISUUDISTUSTA KOSKEVAKSI LAINSÄÄDÄNNÖKSI**

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi varojen arvostamisesta verotuksessa annettua lakia, kiinteistöverolakia, verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annettua lakia sekä Verohallinnosta annettua lakia.

Esityksen tavoitteena on uudistaa kiinteistöverotuksen arvostamisperusteet vastaamaan nykypäivän kustannus- ja hintatasoa ja alueellisia hintaeroja sekä samalla parantaa myös arvostamisjärjestelmän tasapuolisuutta ja neutraalisuutta. Rakennusten ja maapohjien arvostamisjärjestelmät on uudistettava, koska käytössä olevat verotusarvot ovat yleisesti jääneet jälkeen kustannus- ja hintakehityksestä. Verotusarvojen ajantasaisuus perustuisi jatkossa viranomaisrekistereihin kerättävien tietojen systemaattiseen hyödyntämiseen digitaalisesti tilastoanalyysisovelluksin. Edelleen esityksen mukaan uudistuksen tavoitteena ei ole vaikuttaa kiinteistöverotuksen yleiseen tasoon.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa yleisesti, että kiinteistövero suoritetaan kiinteistöverolaissa (654/1992) säädetyistä kiinteistöistä, rakennuksista ja rakennelmista. Kunnat päättävät sovellettavasta kiinteistöveroprosentista laissa säädettyjen vähimmäis- ja enimmäisprosenttien rajoissa. Kunnan on määrättävä vuosittain ainakin *yleinen kiinteistö-veroprosentti* (vaihteluväli vuonna 2020 0,93 – 2,00) sekä vakituiseen *asumiseen käytettävien rakennusten veroprosentti* (vaihteluväli vuonna 2020 0,41 – 1,00) ja *muuhun asumiseen käytettävien rakennusten veroprosentti* (vaihteluväli 2020 0,93 – 2,00). Maa- ja metsä-talouden sekä vesialueet eivät kuulu kiinteistöveron piiriin.

Laki varojen arvostamisesta verotuksessa

Kiinteistön verotusarvo muodostuu varojen arvostuksesta verotuksessa annetussa laissa (1142/2005), jäljempänä arvostamislaki, säädetyksi erikseen määrätystä maapohjan ja rakennusten verotusarvoista (28 §).

Maapohjan arvostaminen verotuksessa

Voimassa oleva laki

Arvostamislain 29 §:n mukaan maapohjan verotusarvoon vaikuttavina tekijöinä otetaan huomioon kiinteistön käyttötarkoitus, rakennusoikeus, sijainti, liikenneyhteydet, sopivuus rakennustarkoituksiin ja kunnallisteknisten töiden valmiusaste. Näiden lisäksi maapohjan verotusarvon määrittämisessä vaikuttavana tekijänä otetaan huomioon myös laadultaan ja sijainniltaan vastaavista kiinteistöistä

Postiosoite
Postadress
Postal Address
Maa- ja metsätalousministeriö

Käyntiosoite
Besöksadress
Office

Puhelin
Telefon
Telephone

Faksi
Fax
Fax

s-posti, internet
e-post, internet
e-mail, internet

PL 30
00023 Valtioneuvosto

Hallituskatu 3 A
Helsinki

0295 16001
+358 295 16001

kirjaamo.mmm@gov.fi

paikkakunnalla vapaassa kaupassa normaaleissa oloissa maksettujen hintojen perusteella todettu *kohtuullinen* hintataso.

Kiinteistön maapohjan verotusarvon laskentaperusteet on määrätty vuosittain *verohallinnon päätöksellä* rakennusmaan verotusarvon laskentaperusteista (arvostamislaki 29.4 §).

Rakennusmaa

Rakennusmaan verotusarvona käytetty laissa lausuttu *kohtuullinen* hintataso on määrätty verohallinnon päätöksellä, joka on perustunut kuntakohtaisiin tonttintahintakarttoihin ja arviointiohjeisiin. Menettelyssä rakennusmaan verotusarvona (ns. tavoitearvona) on pidetty 75 prosenttia edellisen vuoden aluehinnasta.

Verotuksessa käytössä oleva menetelmä rakennusmaan verotusarvon määrittämiseksi on kehitetty VTT:n ja verohallinnon yhteistyönä. Rakennusmaan kohtuullisen hintatason määrittäminen perustuu 1990-luvun alun VTT:n selvitykseen rakennusmaan arvosta ja selvityksen pohjalta v. 1993 laadittuihin tonttintahintakarttoihin. Tonttintahintakarttoja on tämän jälkeen tarkistettu useita kertoja rakennusmaan hintatason muuttumisen ja alueiden kehittymisen johdosta vuoteen 2008 asti. Kun maapohjan arvon viimeisimmät laajemmat päivitykset on tehty yli 15 vuotta sitten ja maapohjan hintakehityksessä on lisäksi tapahtunut huomattavaa eriytymistä kuntien sisällä ja niiden välillä, seurauksena on ollut verotuksen tasapuolisuuden heikentyminen maanomistajien kesken.

Ehdotus

Kiinteistöverotuksessa maapohjan arvostamisjärjestelmä perustuisi jatkossa koko maan alueella kauppahintatietojen pohjalta aluekohtaisesti määritettyihin ja säännöllisesti päivitettäviin maapohjan arvoihin. Samalla luovuttaisiin vanhentuneista tonttintahintakartoista ja arviointiohjeista. Aluehintojen määrittäminen tapahtuisi Maanmittauslaitoksessa kehitetty arvostamismenetelmän avulla.

Arvostamislain 29 § ehdotetaan tarkistettavaksi siten, että maapohjan verotusarvon määrittäminen tapahtuisi jatkossa ottamalla huomioon vapaassa kaupassa normaaleissa oloissa maksettujen hintojen perusteella todettu hintataso. Lisäksi maapohjan verotusarvoa määrittäessä otettaisiin huomioon voimassa olevan lain mukaisesti muut maapohjan arvoon vaikuttavat laissa mainitut seikat. Säännös ei enää sisältäisi tässä yhteydessä huomioitavana seikkana kunnallisteknisten töiden valmiusastetta.

Maa- ja metsätalousministeriö pitää ehdotusta kannatettavana. Ehdotuksella korjataan aluehintojen jälkeenjääneisyys käyvistä hinnoista ja tästä johtunut maapohjan hinnan aliarvostus verotuksessa. Jatkossa verotusarvojen määrittäminen perustuisi siten ajantasaisiin kauppahintatietoihin koko maan alueella. Kun maan hinta on noussut voimakkaasti kasvukeskuksissa ja niiden ympäristössä ja samaan aikaan alentunut muuttotappioalueilla, maapohjan kiinteistöverosta maanomistajille aiheutuva kustannusrasitus kohdentuisi aikaisempaa tasa-arvoisemmin eri maanomistajille veron perustuessa veron määrittämiskohdan mukaisesti alueen markkinahintoihin.

Arvostamislain 29 § ehdotetaan tarkistettavaksi myös siten, että lainkohta sisältäisi säännöksen rakennusmaan maapohjan arvostustasosta. Ehdotettavan 29.4 §:n mukaan maapohjan verotusarvoksi katsottaisiin verotuksessa yleisesti noudatettavan varovaisuusperiaatteen mukaisesti jatkossa 70 prosenttia Maanmittauslaitoksen kauppahintojen avulla määrittämästä ja Verohallinnon vahvistamasta aluehinnasta. Maapohjan arvostustaso kiinteistöverotuksessa alentuisi siten 75 prosentista 70 prosenttiin.

Arvostamislain 29 § sisältäisi säännökset myös asemakaava-alueen ja ranta-asemakaavan ulkopuolella sijaitsevan *kiinteistön* maapohjan arvostustasosta verotuksessa (6 mom.), säännökset asemakaava-alueen ulkopuolella olevan muun kuin 2 momentissa tarkoitetun maapohjan arvostustasosta verotuksessa (7 mom.) ja asemakaavassa teollisuus- ja varastorakennuskäyttöä varten osoitettujen alueiden arvostustasosta (8 mom.). Lainkohdan 9 mom. sisältäisi lisäksi säännöksen asemakaavan rakennuspaikan verotusarvon alentamisesta kohtuullisesti lailla säädetyissä olosuhteissa.

Maa- ja metsätalousministeriö pitää ehdotusta myös näiltä osin kannatettavana. Jatkossa säännökset maapohjan arvostustasoista sisältyisivät lain tasoihin säännöksiin verohallinnon päätöksellä annettujen määräysten sijasta. Perustuslain 1 §:n 1 momentin mukaan valtion verosta on säädettävä lailla, joka sisältää säännökset veron suuruuden perusteista.

Maa- ja metsätalousmaa

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että maatilan käsitettä ei ole arvostamislaisissa tai kiinteistöverolaisissa nimenomaisesti määritelty. Maatilatalouden tuloverolain mukaan maatilana ei yleensä pidetä alle kahden hehtaarin suuruista kiinteistöä, ellei se ole osa maatilana pidettävää suurempaa kokonaisuutta.

Voimassa oleva laki

Maa- ja metsätalousmaasta ei pääsääntöisesti kanneta kiinteistövero (kiinteistöverolain 3 § 1 momentin 1 –kohta). Jos maatilaan kuuluva alue on kuitenkin osoitettu *asemakaavassa* rakennusmaaksi, määrätään siitä kiinteistövero rakennusmaana, vaikka sitä käytettäisiin toistaiseksi asemakaavassa osoitetusta käyttötarkoituksesta poiketen maa- ja metsätalousmaana (29.1 §).

Kiinteistövero määrätään myös sellaisesta asemakaavan ulkopuolisesta maa- ja metsätalousmaasta, josta maanomistaja on jo myynyt ja voi edelleen myydä maata käytettäväksi rakentamiseen. Tällöin maan arvostamisessa on kuitenkin lisäksi otettava huomioon alueesta teiksi ja yleisiksi alueiksi käytettävän maan osuus sekä *se aika, jonka arvioidaan kulumen ennen kuin maata todennäköisesti tullaan käyttämään rakennusmaana* (29.2 §).

Ehdotus

Arvostamislain *asemakaavan* ulkopuolisia rakennusmaa-alueita koskeva 29.2 §:n arvostamis säännös ehdotetaan muutettavaksi siten, että säännöksestä poistettaisiin arvostusajankohdan rajausta. Säännöksen poistamista perustellaan siihen liittyvän arviointitehtävän vaikeudella ja harkinnanvaraisuudella. Säännös on katsottu myös vaikeasti perusteltavaksi verolainsäädännöltä edellytettävien täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusvaatimusten kannalta.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että arvostusajankohdan rajauksen poistaminen johtaa maa- ja metsätalouden verotaakan kasvuun ja merkitsee käytännössä maan veropohjan laajentamista maa- ja metsätalouksikäytössä oleville maa-alueille, jotka on kiinteistöverolaisissa säädetty kiinteistöverosta vapaiksi maa-alueiksi. *Ranta-asemakaavassa* rakennusmaaksi osoitettu alue ei muutu rakennusmaaksi ja poistu metsätalouksikäytöstä ennen kuin maanomistaja on myynyt maan kaavassa osoitettua käyttötarkoitusta varten vaikkakin maanomistaja tehdessään päätöksen ranta-asemakaavan laadittamisesta omistamalleen maalle tekee samalla faktisen päätöksen maan käyttötarkoituksen muuttamisesta metsätalouksikäytöstä kaavan osoittamaan käyttöön.

Maa- ja metsätalousministeriö katsoo toisaalta, että voimassa oleva tapauskohtaiseen harkintaan perustuva arvostusajankohdan rajausta asettaa maanomistajat veronmaksajina eriarvoiseen asemaan. Rajaus säännös poistamalla *ranta-asemakaava-alueiden* maanomistajien veronmaksuvelvollisuus määräytyisi jatkossa täsmällisesti ja tarkasti samalla perusteella ja maanomistajia kohdeltaisiin kiinteistöverovelvollisina yhdenmukaisesti. Ehdotettu tarkistus arvostusajankohdan rajaukseen voi myös jännevöittää maankäyttöä tehostamalla suunnittelun ja toteutuksen yhteensovittamista.

Lain 29.2 §:n säännöstä esitetään lisäksi tarkistettavaksi korkeimman hallinto-oikeuden oikeuskäytännön mukaisesti. Oikeuskäytännön mukaan säännöstä voidaan soveltaa vain ranta-asemakaavassa tai yleiskaavassa rakentamiseen osoitettuun rakennusmaa-alueeseen. Voimassa olevan lain 29 §:n 2 momentti ehdotetaan annettavaksi oikeuskäytäntöön nojautuen uutena 3 momenttina siten tarkistettuna, että se koskee ainoastaan maatilaan kuuluvaa *ranta-asemakaavassa* rakentamiseen osoitettua rakennusmaa-aluetta.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa tältä osin, että esitys selventää voimassa olevaan säännökseen verrattuna verotuksessa maatilaan kuuluvana rakennusmaana verotettavan maapohjan käsitettä.

Asemakaava-alueen ulkopuolella sijaitsevan kiinteistön maapohjan arvostaminen kiinteistöverotuksessa

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa, että metsätalouksikäytössä olevan ranta-alueen luonne rakennusmaana voi perustua myös kunnan toimesta laadittuun oikeusvaikutteiseen yleiskaavaan, jolla osoitetaan järvien ranta-alueita käytettäväksi lomarakentamista varten. Kaavan oikeusvaikutteisuus merkitsee käytännössä sitä, että kaavaa voidaan käyttää rakentamisluvan perusteena. Oikeusvaikutteisessa rantayleiskaavassa rakentamiseen osoitetulla maalla on potentiaalisena rakennusmaana korkeampi arvo kuin muutoin maa- ja metsätalouksikäytössä olevalla rantaan

rajoituvalla maalla. Esityksen mukaan tällaisen *asemakaava-alueen ja ranta-asemakaavan* ulkopuolella sijaitsevan kiinteistön maapohjan verotusarvo määräytyisi 29 §:n 6 momentin nojalla siten, että maapohja arvostettaisiin pääsääntöisesti 20 prosenttiin alueella suoritetuissa maa-kaupoissa maksetuista hinnoista. Esityksen perustelujen mukaan säännöstä ei kuitenkaan sovelleta maatiloihin kuuluviin kiinteistöihin.

Maa- ja metsätalousministeriö pitää esitystä tältä osin kannatettavana. Rajanveto siitä, määrätäänkö kiinteistön maapohjasta kiinteistövero rakennusmaana tai onko se kiinteistö-verosta vapaata maa- ja metsätalousmaata, tapahtuu lähtökohtaisesti kiinteistön käytön perusteella. Kunnan toimesta laaditussa oikeusvaikutteisessa yleiskaavassa lomarakentamista varten osoitettu maatilaan kuuluva maa ei poistu metsätaloukskäytöstä ennen kuin maanomistaja on myynyt ko. alueelta maata loma-asutusta varten käytettäväksi.

Rakennusten arvostaminen verotuksessa

Nykytila

Verotettavalla kiinteistöllä sijaitsevan rakennuksen verotusarvon määrittämisen laskentaperusteista säädetään arvostamislain 30 §:ssä (jälleenhankinta-arvosta tehtävä vuotuinen ikälennus). Tämän lisäksi verotusarvon laskentaperusteena käytettävän jälleenhankinta-arvon laskentaperusteista määrätään myös valtiovarainministeriön vuosittain antamalla asetuksella rakennusten jälleenhankinta-arvon perusteista. Asetuksella määrätään rakennuksen jälleenhankinta-arvon määrittämisessä käytettävät rakennustyyppikohtaiset yksikköhinnat (€/m² tai €/m³). Asetuksen arvoja on tarkistettu vuosittain rakennuskustannusindeksin muutosta vastaavasti.

Rakennusten verotusarvon määrittämisessä nykyisin käytössä olevat rakennusten arvostamis-perusteet on otettu käyttöön jo vuonna 1979 ja ne perustuvat Valtion Teknillisen tutkimuskeskuksen 1970-luvulla tekemiin selvityksiin ja laskelmiin. Rakennusten jälleenhankinta-arvojen määrittämisessä ei oteta huomioon alueellisia kustannuseroja maan eri osissa.

Rakennuksen verotusarvona pidettiin ennen vuotta 2014 70 % vastaavan rakennuksen keskimääräisistä jälleenhankintakustannuksista ja em. vuoden jälkeen 75 %. Tasokorotus tehtiin verotusarvojen ja vallitsevan kustannustason välisen eron kaventamiseksi. Uudisrakennuksen verotusarvona pidetään siten 75 prosenttia vastaavan uuden rakennuksen rakentamiskustannuksista.

Rakennuksen ikääntyessä rakennuksen verotusarvoa alennetaan rakennuksen jälleenhankinta-arvosta iän perusteella tehtävin arvonalennuksin. Vuotuinen ikälennus puisesta asuin-, toimisto- tai muusta niihin verrattavasta rakennuksesta on 1,25 prosenttia ja kivisestä vastaavasta rakennuksesta 1 prosentti. Asuinrakennuksen vähimmäisarvoksi verotuksessa katsotaan kuitenkin vähintään 30 prosenttia sen jälleenhankinta-arvosta.

Ehdotus

Arvostamislain 30 § ehdotetaan tarkistettavaksi siten, että rakennuksen verotusarvo olisi 50 % käyttötarkoitukseltaan vastaavan rakennuksen ajanmukaisten rakentamismääräysten ja –käytäntöjen mukaisista alueellisista keskimääräisistä rakentamiskustannuksista (perusarvo) vähennettynä vuotuisilla ikälennuksilla. Ikälennus ei jatkossa riippuisi siitä, onko rakennus puurakenteinen tai kivirakenteinen.

Omakotitalon ja paritalon perusarvo olisi 45 % edellä mainituista kustannuksista. Lisäksi omakotitalon ja paritalon perusarvoa alennettaisiin aluekohtaisesti rakennusten keskimääräisen markkina-arvon ja uudisrakennuskustannuksen suhteessa. Asuinrakennuksen vähimmäisarvoksi verotuksessa katsottaisiin kuitenkin vähintään 25 prosenttia sen perusarvosta.

Valtiovarainministeriön asetuksella säädettäisiin tarkemmin rakennusten perusarvon laskentaperusteena käytettävistä yksikköarvoista käyttötarkoituksittain ja alueittain Tilastokeskuksen tuottaman hinta-aineiston perusteella. Rakennusluokituksen mukaiset rakennusten uudisrakennuskustannusten yksikköarvot määritettäisiin kuudella eri hinta-alueella.

Maa- ja metsätalousministeriö pitää ehdotusta kannatettavana. Alueellisten kustannuserojen huomiointi perusarvon määrittämisessä edistää oikean ja yhdenmukaisen verotuksen toteutumista. Jatkossa myös perusarvon määrittämisessä käytettävä rakennuskustannus vastaisi ajankohdan

(verovuoden) kustannustasoa toisin kuin tällä hetkellä jälleenhankinta-arvoa määrättäessä. Ehdotus on tältä osin kannatettava myös sen vuoksi, että jatkossa rakennusten verotusarvon määräämisen perusteita koskevat säännökset sisältyisivät lain tasoiisiin säännöksiin.

Arvostamislain 30 § ehdotetaan tarkistettavaksi siten, ettei asuinrakennuksen kantavalla rakennusmateriaalilla olisi jatkossa enää vaikutusta rakennuksen vuosittaiseen ikäalennukseen. Voimassa olevassa laissa kivisistä rakennuksista tehtävä vuosittainen arvovähennys 1,0 % on 0,25 % pienempi kuin puisista. Maa- ja metsätalousministeriö toteaa tältä osin, että voimassa oleva ikäalennuksen ero puurakenteisten ja kivirakenteisten rakennusten välillä perustuu kivirakenteisten rakennusten puurakenteisia rakennuksia pidempään kestoikään.

Esityksessä ehdotetaan poistettavaksi myös voimassa olevan arvostamislain 30.3 §:n säännös peruskorjausten rakennusten verotusarvoa kohottavasta vaikutuksesta. Maa- ja metsätalousministeriö pitää ehdotusta tältä osin rakennusten kunnossapitoon kannustavana onnistuneena.

Muita huomioita

Kiinteistöverokertymä ja verorasitus

Ehdotuksen mukaan uudistuksen tavoitteena ei ole kiinteistöverotuksen kiristäminen.

Voimassa olevan kiinteistöverolain (654/1992) 11 §:n mukaan kunnanvaltuusto voi määrätä yleiseksi kiinteistöveroprosentiksi vähintään 0,93 ja enintään 2,00.

Kiinteistöverolakia esitetään tarkistettavaksi siten, että jatkossa kunnanvaltuuston määrättävä *maapohjan* yleinen kiinteistöveroprosentti olisi vähintään 0,13 ja enintään 2,00 ja kunnanvaltuuston määrättävä *rakennusten* yleinen kiinteistöveroprosentti olisi vähintään 0,53 ja enintään 1,70. *Vakitukseen asumiseen käytettävien rakennusten* veroprosentiksi kunnanvaltuusto voisi määrätä vähintään 0,35 ja enintään 1,00.

Perustelujen mukaan verotusarvojen nousu ei johtaisi kiinteistöverotuksen kiristymiseen, koska kuntien nykyistä kiinteistöverokertymää vastaava verotuotto on saavutettavissa nykyistä yleistä kiinteistöveroprosenttia alhaisemmilla maapohjan ja rakennusten veroprosenteilla. Ehdotetut veroprosenttien *alarajat* on määritetty siitä lähtökohdasta, etteivät yksittäiset kunnat joutuisi kiristämään verotusta minkään veropohjan osa-alueen kohdalla. Veroprosenttien *ylärajat* on vastaavasti asetettu siten, että kaikki kunnat voivat saavuttaa nykyistä kiinteistöverotuottoa vastaavan vuosittaisen verokertymän.

Maa- ja metsätalousministeriö on aikaisemmassa lausunnossaan korostanut, että tilanteessa, jossa verotusarvon määrääminen perustuisi verotusajankohtana vallitsevaan hintatasoon, tulee kiinteistöverolakia muuttaa maanomistajien kiinteistöverorasituksen kohoamisen välttämiseksi. Maa- ja metsätalousministeriö katsoo, että ehdotettu arvostamislain muutos yhdessä kiinteistöverolakiin tehtäväksi ehdotettujen muutosten kanssa mahdollistaa kunnille kiinteistöveroprosenttien määräämisen tuottoneutraalisti ja siten, ettei maanomistajien kiinteistöverorasitus arvostamislain uudistamisen johdosta nousisi.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa vielä maanomistajien kiinteistöverorasitukseen liittyen, että kiinteistöverolakiin ehdotetaan *määräaikaista* säännöstä kiinteistöveron nousun rajoittamisesta vuosien 2024 – 2026 kiinteistöverotuksissa (34 §). Säännöksen mukaan kiinteistöstä ei määrättäisi veroa siltä osin kuin veron määrä edellisestä verovuodesta nousisi enemmän kuin 30 prosentilla ja saamalla 200 eurolla. Veron nousu voisi perustua maapohjan aluehinnan nousuun tai johtua rakennuksen verotusarvon noususta uuden rakennusluokituksen käyttöönotosta johtuvan rakennusluokituksen muuttumisen, perusarvojen nousun tai ikäalennuksen muutoksen johdosta. Veron nousu voi johtua myös muista syistä, joihin säännöstä ei kuitenkaan sovellettaisi.

Maa- ja metsätalousministeriö pitää säännöstä tärkeänä uudistuksesta mahdollisesti aiheutuvien yksittäistapauksittaisten veronnousujen porrastamiseksi. Maa- ja metsätalousministeriö esittää jatkovalmistelussa kuitenkin harkittavaksi kiinteistöveron nousun ns. jarrusäännöksen voimassaoloajan pidentämistä siten, että se olisi voimassa viisi vuotta.

Verosta kokonaan tai osittain vapaat kiinteistöt

Ehdotetun arvostamislain 30 §:n 4 momentin mukaan perusarvoa määrättäessä otetaan huomioon kunnan rakennusvalvontaviranomaisen rakennukselle ja rakennelmalle rekisteröimä käyttötarkoitus,

sijaintikunta ja laajuus. Kiinteistöverolain 3 §:n kohdan 6 mukaan kiinteistövero ei olisi suoritettava 10 neliömetrin suuruisesta talousrakennuksesta.

Maa- ja metsätalousministeriö toteaa tältä osin, että ehdotuksen olisi kuitenkin hyvä olla yhteneväinen valmisteilla olevan kaavoitus- ja rakentamislakiuudistuksen kanssa, jossa esitetään, että alle 30 neliömetrin suuruiselle talousrakennukselle ja alle 50 neliömetrin suuruiselle katokselle ei vaadittaisi rakentamislupaa. Rakennusvalvonta ei pystyisi siten toimittamaan näiden rakennusten verotukseen liittyviä tietoja. Alle 30 neliömetrin suuruiset talousrakennukset ja alle 50 neliömetrin suuruiset katokset tulisivat jättää kiinteistöverotuksen ulkopuolelle.

Kansliapäällikön sijaisena
osastopäällikkö

Tuula Packalen

Lainsäädäntöneuvos

Leo Olkkonen

VN/1531/2020-MMM-102

Seuraavat henkilöt ovat allekirjoittaneet tämän asiakirjan sähköisesti /

Följande personer har undertecknat denna handling elektroniskt /

This document has been signed electronically by the following persons: